Гопи ГАУБА

НЕМА ЉУБАВИ ЗА ХИПИКА

Тај сокачић је огранак у који се улази из монденског булевара, где је паркирање аутомобила са обе стране улице и погибељно и неизвесно. Никада још нисам видела неку улицу која би била овако прљава и закрчена, тако да ми се само по себи наметало питање зашто се тесно притиснут крпач обуће, оправљајући ципеле невиђеном брзином, уз обилан зној који му се као јутарња роса купио на проћелавом темену, баш ту сместио, тако изложен немилосрдним сунчевим зрацима, када је већ постојала дубока хладовина, само неколико корака даље. Околни задах и не би био тако неподношљив да није наше равнодушности која све то фаталистички прихвата као неразлучиви део средине и олако се мири са самом чињеницом. Намерно сам зурила у пресрећног *paanwala*-у,[1] који је обављао свој громогласни посао, и бројала му муштерије како радосно ишчекују да слажу читаве свежњеве припремљеног зеленог лишћа у своја похлепна уста. Да се осврнуо на своју савест и поштено водио књиговодство, *paanwala* би морао да исповрти позамашну своту новца на име пореских дажбина.

Гласан плач детета допро ми је до ушију, и скоро истовремено га спазих како набада ножицама из једног мрачног ходника. Нисам могла да оценим његов узраст: да ли би могло да буде буцмасто дете од две или три године, као створено за мажење. Иако је носило црну врпцу око дебељушкастог врата и колуте од слоноваче на оба ручна зглавка, изгледало ми је у неку руку наго, одевено само у један хаљетак.

Сузе му се сливаху низ образе када се зауставило као гневно полетарче, несвесно обухватајући погледом спољни свет, свет који је несумњиво још увек представљао за њега табу, али у који је, како је изгледало, одлучило да се отисне. Срце је почело снажно да ми лупа, и била сам спремна да као без душе

[1] Wala на хинду значи продавац; paan је укусна биљка, јарко црвене боје, која служи као средство за варење. (Прим. прев.).

искочим из кола, само да је покушало да спроведе свој протест у дело. Ма ко да је била мати овог дивног детета, није јој се журило да га поново узме под своје окриље.

Неочекивана појава хипика наелектрисала је духове. У трен ока, његова издужена сенка замрачила је плочник. Појавио се мушевито, оваплоћујући се из беспућа, као да је пао с неба. Примакао се уплаканом детету свом својом дужином, благо завртео главом и нешто изустио. Подневно сунце се уплитало у његову дугу косу боје чистог злата и просијавало кроз ружичасто-сребрнкасте отворе лако замршених власи у коврџавој бради, када се спустио на колено и отворио шаку.

Била је то огромна шака дугих белих прстију, зашиљених при врховима: усред ове опипљиво живе повелике зделе лежала је уљуљкивана, као у колевци, блиставо црвена јабука. Дах ми је застао од покрета који је у себи носио толико поетског. Био је то драматичан призор: огроман бели човек, са жутом траком преко чела, клечи као Кришна/Христос пред дететом, дарујући га драгим каменом достојним једног принца.

Читав један дуги минут очи су им се узајамно упијале и остале приковане, као повезане узајамном опчињеношћу. Од детињих суза више није било ни трага. Запањена, посматрала сам пар црних зеница, боје упрљаног антимонског праха, како се полако испуњавају љубављу. Осмехивали су се један другом. Где ли су се само срели? Да ли у неком претходном животу?

Дубока тишина завладала је на улици и надвила се над мноштвом глава, које су из својих скривених углова посматрале ту чудесно живу слику. У том трептају тишине, чула сам детињи смех, грлено, музички обојено, радосно гукање. Осећање које је овладало дубином мог унутрашњег бића пружало ми је сазнање да би овако могао само господ бог да ликује.

Не бих умела да кажем шта би се затим догодило. Да ли би бели горостас, одевен у необичну одежду хипија, подигао црнпурасто, обнажено дете у своје снажне руке и омогућио му да, за тренутак, упије сласти спољног света? У истом тренутку када је дете прихватило јабуку, подижући обе своје здепасте ручице да би је се домогло, чула се однекуд љутита вика праћена таиком писком и метежом. Две растављене женске руке причвршћене уз гломазну сенку, помолиле су се из мрака, иза тамног зида окупаног сунчевом светлошћу, и зграбиле дете.

Плавокоси хипик је још увек био ослоњен о колено када се црвена јабука докотрљала до њега, да би затим полако упала у плитку јаму. Он се загледао у њу, и ја сам се загледала у њу, и цео свет се загледао у ту јабуку, да види шта ће он учинити. Било је то скупоцено воће, и скрнављење би било да лежи ту

да га мрве аутомобилске гуме и ужурбане ноге пролазника. Пре него што се извио и усправно тело до своја скоро два метра, овај потресени човек нежно је дохватио јабуку, вадећи је из њене постеље од балеге, глачао је о панталоне на бедрима, док поново није постала блиставо црвена, и спустио је у торбу о рамену. Уста су му била скупљена у звиждук, а као порцелан плаве очи, модротамних зеница, биле су широко отворене када је подигао главу према небу и балконима над улицом.

И поред његове висине, хипиков корак је био лаган, и он је нестајао са видика исто тако брзо као што се и појавио. Да ли је већ огуглао на увреде, питала сам се, поново размишљајући о пораженом, или је, пак, свако ново одбацивање остављало ожиљак у његовом срцу пуном љубави, умртвљујући делић по делић, све док у њему, осим празнине, не остане више ништа.

Са енглеског превела:
ИЛЕАНА ЧУРА